

SANDRA HALT-ČUŽE

Požega

PADOBRANAC

Gita je uhvatila brzi korak kao da se utrkuje s promičućim maslačcima što su svojim mrežasto bijelim klobucima prkosili svježini jesenjeg prijepodneva.

Njenoj se majci Sanji, gledajući ju kako hrabro i nezaustavljivo grabi unatoč već trećoj prijetnji i poviku da *će ne vrati li se dobiti svoje*, misao vrati dvadesetak godina unatrag.

...

- Niti ćeš me zafrkavati, niti ćeš me zaustaviti! Gledaj samo, gledaj, ti ćeš meni govoriti gadosti, ti ćeš mene ...znam ja gdje su padobraneci sletjeli...znam ja gdje je Drenje! Ja ću biti kod svoje Ivane, a ti se slikaj!

Tako je sama sebi govorila, a čuli su je samo cvrčci koji su nesnosnu vrućinu kolovoza pokušavali rastjerati to jačim cvrčanjem.

Pazila je da drži pravac bez da se jednom okrenula. Bude li se puno okretala, izgubit će iz vida crkvu čiji se vrh tornja podbočio pod jedan usplahireni oblak pa je djelovalo kao da će ga probosti.

Gazila je čvrsto polubosih nogu u japankama, a strnjika upravo pokošena žita bockala joj je isturene zglobove. No sad nije mogla misliti na to, već je morala što prije stići do Drenja. Upravo do one crkve gdje su se prekjučer spuštali padobranaci.

Bilo je subotnje lijeno popodne, a vrućina nije nikome dala mrdnuti. Blaža je s bakom Rezom i dida Ivom poredila sve oko marve pa je popodne samo htjela ispeglati veš. Ljetni drijemež razvukao se dvorištem i pao na svaki kam i povijenu travku, a stari se dud nasred dvorišta umalo počeo cijediti od jačine sunca.

Sanja izletje iz sjenom roleti rashlađene sobe kao mali uragan na isto to dvorište i ugleda nekoliko komada veša kako upijaju popodnevno sunce. - Sreća pa bak Reza i did Iva spavaju u sobici preko puta, neće vidjeti da sam otišla. Morala je požuriti htijući se iskrasti; tako nije imala ni sekunde za tugu.

Nakon što zakračuna kapiju krene lijevo prašnjavim drumom na ono brdašce ponad drugog polja na kojem ponekad s Cigom pričuva svinje, a odakle su prekjučer gledali padobrance.

Velik je to događaj za malo mjesto u kojem su najveća događanja nedjeljna misa i sladoledar koji sredinom tjedna dolazi iz susjednog mjesta. Ipak se dvoumila misleći je li pak slađi dvorišni dud ili bijelorozi sladoled koji se u rebrastim valovima kočoperio u fišeku. Od tri okusa - bijeli, rozi i bijelorozi - uvijek je birala treći misleći *Što će mi jedan kad mogu imati oba?*

Dok se jedan po jedan padobranac spuštao, znatiželjno je upitala: - A gdje je ta crkva?

- Tamo je Drenje - odvrati Blaža. Tamo živi kumica Ivana, doda to nekako važno pa premjesti nogu s jedne na drugu i zabaci nekoliko kovrči svog friškog mini-vala u stranu.

Dok je letjela preko dubokih kanala koji su srećom bili suhi; jer da nisu, morala bi ih zaobići i izići na pravu cestu, a tako bi, zaključila je logički, ispustila iz vida crkvicu kao orijentir i onda bi se možda našla u nekom sasvim drugom mjestu, a ne u Drenju gdje živi mala draga kumica Ivana koju toliko voli jer osjeća da ju ona posebno prihvaća i razumije. Ivana je plavokosa djevojčica koja vrlo malo priča. Sve što i kaže tako je ispravno i lijepo da se Sanja ponekad pita otkud ona zaista potječe. I na sve se samo smješka; nježno i nenametljivo i kao da govori *dobro je tako*.

Divljajući tako stepom slavonske ravnice ipak joj se povremeno stezalo oko srca. Falit će joj bak Reza i did Iva. Tako jednostavni, a dragi. Bak Reza jedina zna napraviti žgance da ih ipak poželi pojesti. Did Iva ju nasmijava čim zine.

Nije si htjela priznati dok je u dubini shvaćala odmičući se dalje od kućice u Pridvorju, a primičući se više željenoj crkvici, falit će joj još nešto. Natjerivanje biciklom nesretnog Perice koji nije imao pametnijeg posla sa svojih 12 godina već paliti čik o čik i glumiti velikog dečka kad već to ni po čemu drugom nije bio. Stalno je inzistirao da mu Sanja postane cura. A Sanja je uživala što se ima od koga braniti. Jednom prilikom toliko se zaniжела u obrani da je Perici nakon duela osvanula višednevna čvoruga na glavi, a ona se pak kući vratila iz seoske mljekare s udubljenjem na kantici. Bilo ju je stid priznati, no kad je konačno sve ispričala, svi prasnuše u smijeh: - Svaka čast! Tako treba! - poticao je did Iva. Osjetila je neobičan ponos.

Sjeti se još kako je obožavala stati nasred prašnjave avlije i pustiti da joj zreli dudovi jedan po jedan padaju u usta s grana svijenih od ploda. Okus bijaše poput najfinijeg meda - ali ovdje bez bojazni od pčela. Dovoljno je bilo samo cimnuti ga rubom usne, a on bi ukliznuo i rastopio se za čas kao nijedan drugi slatkiš.

Prebirući tako po trogodišnjim uspomenu pred njom se stvori brežuljak te malo ponad njega hrpa šljunka i nekoliko radnika u plavim odijelima. Kraj njih i naočit čovjek srednjih godina sa zarazno lijepim osmjehom i toplim tamnim očima. Kosa mu je bila valovita i prosijeda, a zračio je nekim nenametljivim šarmom.

- Glete, dečki, padobranac! – doviknu on društvu podno hrpe šljunka, a oni se lagano nasmijaše te svi upute pogled k bosonogoj djevojčici.

- Ih, kako zna da su me ni manje ni više padobranci usmjerili ovamo - pomisli prije negoli odgovori na pitanje.

- Kamo si se uputila, curo?

Da je na putu, dalo se zaključiti po crvenom duguljastom ruksaku koji joj se poput ogromne sarme zalijepio za preznojena leđa dok je poljima jurišala prema crkvi.

Crveni ruksak zgrabila je u trenu. Ali prije nego je spakirala posljednji komad još drhtava glasa poput nenaštimate svirale, reče:

- Sram te bilo da mi takve stvari govoriš – zajapureno će poput pure devetipolgodisnja djevojčica koja je imala sreću provoditi već treće ljeto zaredom na selu u istoj obitelji kao rijetka djeca iz Doma. Inače su djecu svako ljeto seljali u drugo mjesto. Bak Reza i did Iva očito su je iz nekog razloga zavoljeli pa su je primali ponovo. Jako je voljela bezbrižna ljeta u Pridvorju, nošenje mlijeka u mljekaru, odlazak u trgovinu ugodnoj trgovkinji koja bi s njom uvijek lijepo popričala, igru košarke s Blažinim društvom ispred crkve...

Prije no odgovori, ona ciljano ozbiljno upita:

- Je li ovo Drenje?

- Je, curo, kamo te put nosi...?

Prije nego dade išta osim imena djevojčice, njena opisa i srodstva sa *zločestom* Blažom, prekinu je čovjek neobičnog osmjeha:

- Hajde, ja ću te odvesti!

I tako se ludohrabra ili naivna djevojčica pope već u kamion crvene kabine s plavom ceradom.

Jedino joj je bilo na umu stići do cilja.

I tako stiže. No čovjek se nije ugodno pozdravio i sjeo natrag u svoj kamion, već sjede sa svima za stol, zajedno se s njima prekrsti i pomoli.

A Sanjina druga Ivana upravo će njemu:

- Tata, baš je lijepo što ćemo danas zajedno ručati.

Sanji gotovo zape taj uski klizavi rezanac u grlu.

Padobranac

Nije prošlo malo nakon ručka, a već su se one cerekale rugajući se spljoštenim šljivama koje, na sreću, nije trebalo kupiti u kantu u dvorištu prepunom šljiva.

Taj divni čovjek koji ju je dovezao, Ivanin tata, morao je natrag raditi pa je nakon ručka odmah i otišao.

Upravo smo se podjarmili pod zadnju okićenu šljivu kadli se ponovo otvori zelen visoka kapija. Uđe njen otac i napola pognute glave pruža ruku prema van da nekoga uvede...

Željko! Blažin brat! Sanja je poželjela da se šljiva sruši na nju. Taj divni čovjek na kraju ju je izdao.

Tek će kasnije shvatiti kako izdaja zna biti još bolnija.

Osim da mora kući i da se odmah popne na traktor, Željko Sanji ne reče ništa više, a vozili su kroz tri sela! Zapravo je to voljela kod njega; svi ostali će drobiti, znala je. Blaža će se podrugljivo smijati.

Bak Reza će ju išibati, a did Iva će otići iza svinjca u rakiju da sve to ne gleda.

Tako je i bilo.

Kad je konačno dostigla malenu Gitu, nije znala treba li ju čvrsto zagrliti i ne puštati... dugo. Ili je pljesnuti po peleni i ljutito reći: - Da više nikad nisi tako pobjegla!

Prije nego se stiže odlučiti, Gita se sagnu u travu i ubere prozirnobijeli maslačak. Puhnu nezgrapno pa joj nekoliko iglica ostade na usnicama.

Mala pobjegulja pogledom je pratila bijele tek oslobođene iglice maslačka kako su se vinule u prohladan jesenji zrak pa će ushićeno:

- Gle, mama, padobranac!

Sandra Halt-Čuže

PRIČA 23. 05. 2016

KRAJ 11. 08. 2016